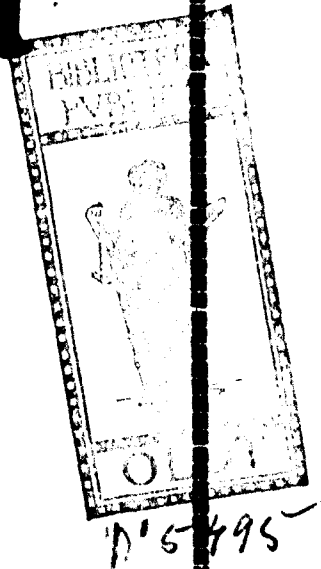

Revista d'Olot

SUMARI

Desolació, Joan Alcover.—*Joan Alcover*, Ramon Pla i Coral.—*Els que moren amb immortalitat*, J. M. Mir Mas de Xexàs.—*La Masia Catalana*, Francesc Xavier Riera.—*En Quel*, Albert Sacrest.—*Madrigal i Per què t'he conegut?*, M. Concepció Carreras.—*Imatges del Crepuscle*, Octavi Saltor.—*Primícies d'un llibre nou: Penjois de branca*, Lluís G. Pla.—*Metropolitanes*, Dr. Claret. *Educació Post-Escolar*, R. Calm.—*El nostre paisatge*, Antoni Dot Arxé.—*Caires*, Spleen.—*Bibliografia*, Victor. *D'act i d'alta*.—*Dibuixos* de J. Farjas i J. M. Mir Mas de Xexàs.—SUPLEMENT ARTÍSTIC: *Crist abraçat amb la Creu*, Greco; *Escola Olotina: Prat de les Indianes*, Melcior Domenge.

ANY I - NÚM. III.

MARÇ 1926

IMPRESA
Pere Aubert

Treballs comercials
Programes, cartells
i prospectes de tota
mena - Targeteria
Talonaris de rifa

Carrer Superior (Sastres), 35

OLOT

LA FLOR DEL PIRINEU
(marca registrada)

Gran Fàbrica de Llangonisses i embutits
fins. Pernils del país i demés productes
del porc.

Baldiri Descals Aubert

OLOT (Girona) (Apartat Correus, n.º 5)

ESPECIALITATS:

Butifarra Catalana en budell cular.
Pernils sense os, cuïts amb son propi
suc (en llaunes) dits en dolç.
Crema de Foie-gras (trufat). Mor-
tadelles - Cap de Jabali
i altres conserves de viandes del porc
en llaunes, pròpies per Hotels, Res-
taurants, Balnearis, colles
escursionistes, etz. etz.

PALAU DEL CALÇAT
JOSEP ROVIRA

GRAN ASSORTIT EN CALÇAT
DE TOTES MENES

Mitges de seda, fil i cotó en tots els
colors imaginables.

Impermeables i guardapols

Articles de Futbol

La casa de les novetats

OLOT S. ESTEVE, 6 TELÉFON, 243

XAVIER PIERA

SASTRE

S'han rebut les novetats
de la present temporada

Carrer de Sant Esteve.

OLOT

**Moderna
Farmàcia**

LLACH

PERFUMERIA LLACH

Plaça Alfons XII - **OLOT** - Teléfon 23

Casa fundada en 1790

**XOCOLATA
CARRERAS**

OLOT

Sastreria Oliveras

: Rebudes les novetats :

per la present temporada

Sant Esteve, 27. **OLOT**

**Vicens Oliveras
Josep M.ª Jutglar**

Comissions i Representacions

COMPRA I VENTA DE FINQUES

amb la més absoluta reserva

AGENTS DE LES COMPANYIES:

“LA PRESERVATRICE“ Accidents.

“LA NATIONALE“ Incendis.

“LA NATIONALE“ Vida.

MULLERAS, 36. -1er.

OLOT

EL MÉS BÓ

EL DE MÉS RENDIMENT

! EL MÉS ECONOMIC

DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS

El Paper

CARLETS

és el més bo

ENGOMAT

BO I BARATO

Sant Rafel, 16. **OLOT**

- Paraigües els de 10 ptes. a 5'50
- Roba blanca la de 2 » a 1'75 metre.
- Brodats els de 0'10 » a 0'05 pam.
- » » » 0'15 » a 0'15 dos pams.
- Mocadors els de 8'00 » a 6'0 dotzena.
- Suetters » » 15 » a 7'00 un.
- Lligues les de 1'50 » a 0'65
- Mitges les de 2'50 » a 1'00
- Mitges de seda a 2'50 ptes.

Confec-
ció de
tota
classe
de robes

tant
fetes
com a
mida

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

Any I

OLOT, Març de 1926

Núm III.

SUBSCRIPCIÓ

Catalunya 6 pessetes l'any
Fòra 7 » »
Número solt 55 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer Nou de Sant Antoni, número 7
No es retornen els originals.

DESOLACIÓ

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahí,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí.

Brots de migrades fulles coronen el bocí,
obert i sens entranyes que de la soca resta;
cremar he vist ma llenya; com fumerol de festa,
al cel he vist anar-se'n la millor part de mi.

I l'amargor de viure xucla ma rel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure un sol conhort.

Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca;
sens jo, res parlaria de la mitat que em manca;
jo visc sols per a plànyer lo que de mi s'és mort.

JOAN ALCOVER

JOAN ALCOVER

ACABÁVEM de gustar precisament les humanes i corprenedores estrofes de *La Reliquia*, quan uns minuts més tard el quotidià, adés portador de falagueres noves, adés de funestes, ens assabentava de la mort de l'alt poeta de Mallorca, En Joan Alcover.

I ara, en motiu del seu traspàs, ens ha plagut rellegir, per enèssima vegada, la seva producció poètica, sadollar-nos l'esperit de la serenitat dels seus versos, (Joan Alcover fins en les *Elegies* ho era de serè), i regalar-nos les oïdes amb la cadenciosa musica de les seves estrofes. I així, en les *Cançons de la Serra*, ens ha semblat que, talment com un film, desfilés pels nostres ulls el fatiller paisatge de Mallorca, «l'esquerpa serralada de puïgs gegantins» «olivars, pollancre, vinyes, sementers, molins i masies i castells roquers» i aquella

*oh flor de muntanya fina morenó,
oh la pageseta que és una pintura
i té la cintura
com un gerricó!*

I, si les *Cançons de la Serra* ens han ferit els ulls, en canvi les *Elegies* ens han anat directament a l'esperit. Elles no deixen una esgarrinxada al cor ni humitegen els ulls a la manera de les de Leopardi, sinó que ens amaren d'una reposada serenitat.

No podem sostraure'ns del sublim efecte d'aquestes emocionants i musicals estrofes pastades amb tota l'ànima del poeta.

*Somni semblaria
del temps que ha volat
de la vida mia,
sense les ferides que al cor ha deixat;
sense les ferides que es tornen obri
quan veig que no vessa,
ni canta ni plora la font del jardí.
Trenta anys de ma vida volaren depressa,*

*i encara no manca
penjat a la branca
un tros de la corda de l'engronsadora,
com trista penyora,
despulla podrida d'un mon espucat...
faune mutilat,
brollador eixut,
jardí desolat
de ma joventut.*

* * *

Una a una ens va arreballant la Mort les flors més escollides del nostre verger poètic; algunes d'elles quan tot just eren poneelles encara, però que ja feien una sentor tota obiradora... Posem per cas en Joaquim Folguera i en Salvat-Papasseit. Però la poesia catalana segueix camí enllà vers la ruta de l'immortalitat. Bé li escauen les paraules de la cançó popular glossada pel poeta que acaba de deixar-nos.

*La balenguera fila, fila.
la balenguera filarà.*

RAMON PLA I CORAL

ELS QUE MOREN AMB INMORTALITAT

JOAN ALCOVER

RECORDEM-LA la vida del Poeta, venerem-la en llurs intel·ligència i inspiració. Traslладem-nos a Mallorca, país de fades, on els ametllers hi perfumen melodies i encisors incomparables: obirem i admirem, per uns moments, la seva obra; dones, Joan Alcover, és, abans que tot, un gran mestre. Talment com jo l'he vist, us el presentaré, amb aquella, però, figura venerable dels clàssics, petita estatura i materialment esquilada; rostre patriarcal, que inspira respectuositat, cabell curt i eritzat, grisat pel temps i per l'activitat; barba i bigotis blancs, d'aristocràcia mallorquina; caràcter senzill i pletòric—vulgarment *nerciós* ; corbata de bohemí romàntic; i les seves passes curtes i aprofitades, de pensador-filosof. Aquest és, per mi, el *jo etern* de l'autor de «Les cançons de la serra» i «Cap al tard», si hi afegim la seva subtil democràcia que el popularitza amb el poble mallorquí.

L'Obra de Joan Alcover és d'una personalitat exquisidíssima i d'un esperit innovador de reivindicacions clàssiques; és immortal mentre visquin la Llengua i Literatura catalanes. Entre l'art del sentiment i el de la raó optà gairebé sempre pel primer, encara que s'elevà per damunt de tot materialisme. Sabé agermanar destrament la encantadora voluptuositat del paisatge mallorquí amb llur gravetat i dolceses emperoles. Cap altre poeta català no evoca ni més bonesa ni més puresa d'ànima com l'Alcover, que es lliura de tota baixesa terrenal per a enlairar-se lleugerament i alat per damunt de les misèries humanes.

Qui, llegint la poesia de Joan Alcover, no sent amor i dolcesa expressiva per el que ens envolta? Qui no es commou en ses *enyorances*? Plomes com les nostres no estan autoritzades per a fer una antologia de les seves obres, però sí per a dir que qui el llegeix sentirà amor a la naturalesa i es delectarà de bel·leses i del seu esperit brotaran mils de sentiments a l'unison, amb la *exínia melodia de tan magne poeta paisatgista*.

A n'en Joan Alcover hi veiem, en mig de tot, un exemple d'humanisme. Comença la seva vida pública amb algun tanteig en la política i es manifesta tot seguit en el Congrés consagrant-se com un gran orador. Més, no es deixa seduir i ubriagar per les mentides de la *política* i palpant de prop els cinismes de la mateixa treuenca de cop, ja sigui decebut i dolorosament afligit per la mort dels seus fills, i s'entrega de ple a les Muses i es transforma, per art d'encantament, en un verdader clàssic de la Literatura Catalana. Maura digné d'ell que fou el millor orador d'Espanya i ho acabà de confirmar l'eloqüent silenci polític que aparectisà sabiament amb les dolces melodies de la Elegia alcoveriana.

Catalunya, a l'acomodar-se condolida del cos del Poeta, plora amb recança la seva mort; més, la seva obra immortal, en l'ànima del Poble Català, reviu amb forta espiritualitat.

Amb Maragall, Verdaguer i Costa i Llobera, constitueixen les quatre columnes clàssiques del nostre Renaixement Poètic.

JOAN LLIMONA

La mort, la única justícia humana, també ha trasbalsat de sentiment al poble català amb la presa que ha fet del cos de Joan Llimona, el creador de la gentilesa i divinitat humanes en la Pintura Catalana. El pintor dels cors bondadosos i humils ens ha deixat, però, com a penyora, una vida inmarceïble i vivificadora de tendreses i enyors. Les seves obres parlen amb prou sinceritat a una raça i expressen massa bé un ver caràcter i una essència indestruïbles. El seu talent sabé, amb mesurada intel·ligència i sentiment, traslladar a la tela el bé i millor de les coses catalanes, donant-les-li llur transparència nítida i espiritual.

Joan Llimona ha mort i ha mort quan encara podia donar-nos més idealitat, més coses belles; i s'en ha anat de la seva terra, tan seva per cert, en un període enomenat de pau i silenci, de quietud i tranquil·litat. I, pot ésser, aquest silenci i aquesta pau silenciosa se l'han endut de la vida.

Però, aquest home, tan humà, que tan bé divinitzà el nostre paisatge, honorant més encara l'Escola Olotina, viurà eternament en la ment dels bons catalans, que són els únics que saben honorar i glorificar les gestes de la Catalunya culte.

L'Obra de Joan Llimona, dones, no morirà amb l'oblit, viurà amb la sincera recordança d'un Poble que pensa, treballa i crea!...

J .M. MIR MAS DE XEXÁS

Et prat de les Almedes era al bell peu de l'alzinar d'en Canova, regat pels escurrialls que devallaven del cimbal, a pleret del ventfíjol que hi juguinejava amb la fullaraca i caldejat en els jorns de serena, gosava del renom d'ésser l'herbei més tendre de l'encontrada. Les eugues del mas de dalt que hi pasturaven a son albir i les vacades dels masovers d'en Canova, ho palesaven clarament quan n'engolien amb platxeri l'herba ufanosa i humitejanta. A l'indret mateix del prat, al mig dels roquissams i les falgueres, al peu d'una alzina corcada pels anys, la font del degotall, d'aigua gebrada, amb son cantar acompassat, armonitzava la dolça pau i la solitud del bell paratge.

Qui més en fruïa, d'aquell encís, era en Quel, el pastor de l'eugassada; bé prou les recordava el bordegassot espitregat i brut les hores del jorn que, ho i empaitant a la pastora, hi «taleiava» el bestiar; més d'una estirada d'orelles li havia donat el Rector, que el trobava massa grandot per empaitar a la mossota i robregar-la entre sos braços de bordegàs mal criat.

Però, en Quel, talment com si tocades del fluiol, els predicots del Rector li entraven per una orella i eixien per l'altra. Si amb els mossos es comentava el fet, ell esclafia la rialla i els deia mig eloquent un ull: Com es coneix que el senyor Rector no ha «taleiat» mai les eugues ni sap el que és empaitar una mossota com la Talena, camps enllà, saltant rostolls i *destrompassant* margenedes, veritat Aleix?—No l'havieu empaitat mai a la Caterina vos? ¡Es molt jugarer el prat de les Almedes!

* * *

Un jorn el pare d'en Quel es va cama-trencar i el pastor eixerit, amb les llàgrimes als ulls, s'acomia-dava del mas d'en Canova, de l'Aleix, de l'eugassada, del prat... i de la pastora gentil dels cabells d'or.

Des d'ara treballaria al poble, el pare no es podia valer i el seu jornal per minso que fos els aidaria.

I a vila, en la quadra d'una fàbrica molt gran, entre el baf de Poli, el triqueteig dels telers, el rodar dels embarrats i el polsim de les borres, en Quel va fer-se home, enmatzinant-se el cor, aquell cor sadoll d'aires purs, i que ara, poc a poc, s'enmotllava a la manera d'ésser dels seus amics, gairebé tots viciosos i de costums depravadets.

En Quel ja sabia renegar com un oriol, sabia avergonyir a les noies, bevia i jugava, malversant els seus guanys en les banals, fruïnt el plaer d'una nit de disbauxa.

Aquella vida desenfrenada li minvava la salut i un capvespre, com aire-ferit, mancant a la costum, s'encaminà dreturer a la casa llur. La mare, al llindar de la porta, en restà sorpresa, estava feta a veure'l només de tant en tant. El seu pare, assentat en la cadira de braços, a on romania de temps, ullerós i aclaparat, li fità la vista entelada i dels ulls, gairebé apagats, n'hi eixí una llàgrima freda. —¡Pobre Quel! barbotejà amb planteig! i un plor silenciós li extremí el rostre. El noi s'ofegava i eixí als afores,

feia deu anys, des de que que va acomiadar-s'en, que no havia girat el cap vers les serralades llunyanes ni cercat la pau en la solitud de les afraus, ni en el fresseig dels alzinars on xerroteja Tocollada; però, aquell jorn, comís, tambalejant-se, li vagaren els ulls camps enlla, lluny, a les muntanyes blaves, i fou, aleshores, quan aquell cap punyit per una fblada crua de dolor, recordà el viure plàcid de les muntanyes, el masover del mas, els renills de l'engassada i aquelles hores de joventesa, quan era l'espitregat pastor, que a riallades enjogassava el prat de les Almedes.

* * *

Un matí, quan gorit de la febrada retornaven en el seu cos malaltig les forces bon xic minvades, ara un pas ara un altre, en Quel s'allunyava de la vila muntanya amunt.

El sol cremava, en el bosc ni una remor, les terres de conreu regirades de fresc, demanaven aigua, les fulles de l'arbreda, aclamades per la sol, perdien els tons vius i es mustigaven; el rierol llançava fetor de cos infecte, tan enllutat; a la sèquia de l'any la terra tota hi romanía lausa. En Quel caminava amarat de suor, va passar-se la mà pel front i s'estreintollà en la marginada, s'otegava. Una au mafestruaga, que cixí d'una matorrals propers i cruixint d'ales, s'endinsà enllà del bosc xerrisolejant com una esperitada, el feu tornar en si i mig esporuguit reprengué la marxa. Un cop dalt del collet, el ventifol de llevant l'amanuyagava i ell es deixà acurciar amb gust; la xafagor no era tant pesanta i podia apretar el pas. Una horeta més i arribaria a l'alzinar. Oh!, quan el veurien els de la Canova, l'Aleix i la Caterina! Pobre Caterina, ja devia tenir els cabells blancs, tan guapassa que era quan va deixar-los i tant feinajadora, ella donava l'abast a tot, cuidava dels xics i dels grans, del bestiar de la casa i del hort. I a n'en Quel aquest pensament l'esperonava com si de sobte tingués el dalit de quan era nín. En la seva faç esgroguèda s'hi endevinyava un deix de joia i la mitja rialla li entreobria els llavis amoratats.

A la fi va arribar-hi a l'alzinar, prou bé el coneixia, lolor dels romanins li destapava els pulmons; com quan era pastor sentia la fal·lera de saltar els grèbols i els espiacals amb els braços oberts, donant tot el pit a l'aire, aquell aire tant sa que no havia respirat en lloc més que a dalt de les muntanyes quan era el marrec que talejava l'engassada en el Prat de les Almedes.

* * *

Assentada al pedric del portal, a l'ombra d'un tei, la Caterina netejava un cap de col, escuridagant a les cuques que s'en engolien el bo i millor de les fulles blanques. —Maleïda sigues! i que hi fas ací barjaula? arri allà, i la llençava als pollastres que, enllemïnats, de l'ofrena picotejaven al seu entorn com pollets agemollits prop de la lloca.

De sobte alçà la testa, l'havien cridat pel seu nom i cert que no coneixia al que tenia prop seu amb els ulls espurnejants i la veu tremolanta. —Caterina no em coneixen? —A E que no. Però la bona dona mig elogué les parpelles com fent memòria i movent el cap amb un deix de condol li obri els braços talment com una mare.

Què si l'havia conegut? Amb prou feines, tant desfigurat com hi tornava. Quan l'Aleix en tingué esment, de l'arribada d'en Quel, jiquí la lleiscada de pà morese que amb prou feines rosegava i tot color sortí a donar-li la benvinguda, que moltes voltes hi havia pensat amb ell; el rasteo camperol no era, de bon trog, tan oblidatís, que no en servés memòria del pastor cixerit i n'hi fou dir de coses el cor entre ell i la Caterina.

En Quel, que hi sentia un conhort, els feu confessió de la vida passada; la Caterina, pobrissona, no en perdía ni un mot del que deia; més, amb tot i això, no el comprenia pas, que dalt del alzinar no les hi havia vist mai aquestes coses; l'Aleix, amb el cap cot, cercava com cixugar-se els ulls que se li anegaven. Les hores passaven lleus, el sol tocava a l'enllosat de la cambra i rescaldejava les parets quebreïades; el dringueig de la campana, tlení l'espai, eren al migdia, l'Aleix començà l'Angelus.

En Quel feia deu anys que no havia obert la boca per a dir un borrall d'oració; més l'Aleix, que de cua d'ull li clavà llambregada, el vegé barbotejar comós com quan era pastor dalt l'alzinar del prat joganer de les Almedes.

* * *

El sol era a joc quan en Quel amb recança deixava el mas; en el reguerot la vacada sedenta s'aberrava i es deturà a contemplar-la, a propet seu, una dona jove amb els braços nus, picava un braçat de roba, un matoll de cabells li tapaven el rostre i per a través del gipò espitregat li podia admirar les belles formes del seu ferreny i gentil cos; en altre temps, amb un mot l'hauria avergonyida, però, aquell jorn, es senti sobtat, com per una mena de veneració envers aquella dona que, parada en el feinejar, ni n'havia esment de la seva presència; va contemplar-la en silenci; ella alçà la testa i amb el braç va apartar-se els cabells desfets, que amb la claror somorta brillejaven. A l'adonar-se'n d'ell enrogí i una alonada cremanta li amanyagà el seu rostre ple de joventesa. En Quel s'acotà, que la bellesa exuberant d'aquella dona li parlava d'altra faiso que la de les bagasses de vila; que ell ja no ho seria més el noctàmbul erapulós d'altres jorns, era encarinysit de petit a muntanya i tot el de muntanya era immaculat; a vila li emmatzinaven.

Va fitar-la de nou a la bosquerola bella; li cercava els ulls, quin blau puríssim, era espill de la seva pureza d'ànima, ella el mirava també... un lleu tremolor li desclogué els llavis sagnants, dibuixant-li un dolç somris... volgué cridar-lo, mes el crit se li gelà a la gorja... Quel, Quel, gesticolà baixet, tant baixet que ni va oír-se.

* * *

Si alscondits en els matorrals de la margeneda haguessiu presenciat la bella solemnitat d'aquells moments, no semblaria encara oír-ne la veu del marrec del mas quan embadalit li jurava que la vida llur sacabaria allà dalt:

Jo vaig marxar de vosaltres sens heure esment de que s'em quedaven el cor, a ciutat tot s'hi veu sense cor; mes, sabent que m'el guardeu, vindré a cercar-lo, ho sentis Talena?, vindré a cercar-lo. ¡Quin nou encis tindrà per mi el Prat de les Almedes!

ALBERT SACREST

(Dibuix de J. Farja)

CASA PAIRAL «EL CALLÍS», VALL DE VIANYA

(Fot. de Ll. Pujolar)

LA MASIA CATALANA

D'UNA temporada ençà, el benemèrit «Centre Excursionista de Catalunya», sota la iniciativa del gran català en Rafel Patxot i Jubert, l'arbre mestre de la «Fundació Rabell Vidua Romaguera», està estudiant la Masia Catalana.

Aquest fogar de cultura que com un potent lluminar excel·leix en la nostra terra, ha tingut una bella pensada en adreçar-se als homes del Centre per tal de realitzar l'estudi en qüestió.

«Si aquest treball es realitza bellament—ha dit el seu iniciador—ben segur n'haurem el conhort de revivir-li el concepte fonamental de la família, esplaiant-se en el seu propi fogar, i forjant aquell quelcom que tots servem a dintre, fent-nos més forts que les enganyoses traïdories que ens envolten.»

Amb aquest criteri per norma, l'amable iniciativa d'en Patxot excel·leix més encara, perquè, en dur a terme aquest estudi en totes les seves característiques, com a cèl·lula social del nostre poble, evidenciant la manera com aquestes han influït en l'espiritualitat catalana, hom hi retrobarà les rels més pregones de la nostra vida col·lectiva i el treball resultarà digne del fet secular, al qual tantes generacions catalanes degueren l'estabilitat llur.

El «Centre Excursionista», corresponent amablement a la generosa iniciativa d'en Patxot, acceptà la responsabilitat científica i una plèiade d'homes estudiosos enceten la tasca. Hi són com a col·laboradors: per a l'estudi de l'Arquitectura, els senyors Danés i Bonet; pel Mobiliari i la Indumentària, en Jeroni Marcorell; per a la Pleba i el caire Jurídic, el senyor Maspons i Anglès; pel Folk-lore, en Rosend Serra i Pagés; per a la Toponímia, en Josep M.^o de Casacuberta i Roger; en Baptista Roger per a l'Etnografia i per a la Climatologia i Meteorologia, el Dr. Eduard Fontseré i d'altres ben prestigiosos, com per exemple l'il·lustre filòleg Dr. Antoni Griera i l'excel·lent poeta Mn. Antoni Navarro.

CRIST ABRAÇAT AMB LA CREU

QUADRE ORIGINAL DEL GRECO, QUE ES CONSERVA EN
L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANT ESTEVE D'AQUESTA
CIUTAT. - (REPRODUCCIÓ FOTOGràFICA DE J. EMILIA).

Segons les dades, que hem pogut recollir d'aquest quadre del GRECO que publiquem avui, es suposa que pertencia anteriorment al Convent dels Caputxins, resident aleshores en l'actual Plaça Clarà, de on un particular, quin nom s'ignora, va salvar-lo de la crema de l'any 35 del segle passat. Uns quants anys després aquest particular l'entregà a la Parroquial de Sant Esteve, on hi passà tota la guerra anomenada dels carlins. Més tard el trobem en el taller de l'Avi Berga. Aquest quadre hom ignorava que fos del GRECO, fins que, vinguent a Olot en Russinyol i l'Utrillo hom pogué suposar, per l'anàlisi fet per aitals pintors, que el mentat quadre pertencia a la magistral paleta del pintor toledà; i des d'aleshores passà a ésser una de les millors joies de la Parroquial de Sant Esteve d'aquesta ciutat.

Totes aquestes dades constituïran el més bell historial del nostre poble i formaran un monument bibliogràfic que donarà a conèixer a altres terres el que és aquesta casa bastida en tots els indrets de Catalunya.

Gent d'Olot, els que estimeu amb sinceritat i devoció les coses nostrades, i les gaudiu amb aquest llampegueig espiritual de l'intel·lecte, contribuïu a l'enquesta del Centre i aporteu-li la vostra col·laboració. Es gairebé un deure que no podem pas defugir.

Les masies dels nostres plans i les nostres muntanyes, representen, indiscutiblement, una valor ben apreciable en això que en podríem anomenar la *masiagrafia catalana*.

Hom ha dit que les nostres construccions, arqueològicament, no excel·leixen. El treball d'arquitectura popular d'un bon olotí en Josep M.ª Danés i Torras, publicat l'any 19, estudiant la Secció Septentrional de la nostra comarca ens ha reivindicat abastament.

El llegat constructiu dels nostres passats integrat per dos aspectes: el romà, per part dels dominadors i l'autòcton català dels naturals del país, potser no disposa de bells fragments gòtics i fins romànics que hom veu entaforats en les façanes d'algunes masies d'altres comarques, però aquest fragments (de la masia gòtica pura no en resa gairebé res i l'època renaixent ens apareix barroquisada) són sovint elements escadussers sense relació amb el conjunt de l'edifici. Tenim, en canvi, belles construccions amb aquest segell romà indiscutible, estudiat per en Puig i Cadafalch en la seva obra *La arquitectura romànica a Catalunya*, constituïnt el tipus permanent de casa, anomenat per en Puig, *rural-romana-mediterrània*.

Hi ha més, cada casa treu de la terra on s'arrela la seva personalitat i organisme pràctic. Les nostres muntanyes d'ençà dels temps paleolítics de l'edat de pedra i principalment d'ençà les civilitzacions hallstàtica i post-hallstàtica de la primera edat del ferro, les colonitzacions gregues, i la civilització ibèrica fins a la romanització, historiades per el professor Bosch i Gimpera, les invasions del Nord i la influència de totes les colonitzacions fins a la formació dels primers estaments socials en temps de Carlemany i de Ludovicus Pius, amb els noms de focs reials, de cavallers, d'aloers e franquers i d'esgleija, han copsat els primers raigs de les civilitzacions històriques, però, ensems, les primeres jornades de palestra.

Segurament que aquest doble caràcter ha contribuït a estructurar el nostre tipus autòcton, fornit, intel·ligent i lliure. Segurament per aquesta mateixa raó, quant els llaços feudals endogallaven els remenses el comtat de Besalú és el primer en aixecar el crit de llibertat i un fill de Bas en Francesc de Verntallat, el capitost; i adés quan la nostra gesta nacional, la palestra de l'any vuit i les batusses de la darrera carlinada, els homes de les nostres muntanyes fan jugar la darrera carta a l'invasor.

Aquest tarannà de la nostra gent es reflecteix en les construccions actuals, que porten gravades en la llinda de la porta les xifres dels primers segles de l'edat moderna, iniciades, segons en Pons i Labrós, d'ençà de la sentència de Ferràn el Catòlic, dita de Guadalupe, llimant els remenses dels dogalls feudals, formant-se els tipus de propietari conreuador, pagés i senyor a la vegada, que caracteritza la cronologia de l'època d'or de la nostra masia.

Si la nostra literatura arqueològica, tot just iniciada, dones, és d'una valor modesta, la nostra literatura lírica és tot un poema nacional de records i esperances i és, ensems, la gènesi del nostre seny i espiritualitat catalana que va cantar ben justament en Pons i Gallarza:

*Santa llar de pagesos!
niu de tendres amors i pau cristiana
en tos tions encesos
crema el foc de la terra catalana.*

FRANCESC XAVIER RIERA

MADRIGAL

*Quina gençor hi obiro en la figura
 quan en vers mi ton pas vas acostant...!
 i quina llum en els teus ulls fulgura
 quan mig rient te veig al meu davant!
 Ben dolçament m'allargues tes mans blanques,
 que són, per mi, com lliris de les tanques
 que esperen el besar dels papellons...
 Perxò, quan per estrenyer-les les trobo,
 son pulcre perfumeig follament robo
 amb un esclat frenètic de petons!*

PER QUE T'HE CONEGUT?

*Pel teu amor l'ànima em tens captiva,
 més tu per mi l'amor no has concebut,
 si no pots lliberar-me, oh dona altiva,
 per què t'he conegut?
 Tu m'has encès desitjos de ventura
 i el meu esprit per tu es tornà golut,
 si havies de da'm fel, volguent dolçura,
 per què t'he conegut?
 Sens l'amor teu, ma vida se'm llatzara
 perxò, sens parar mai i esma-perdut,
 preguntarà mon cor ara i suara
 per què t'he conegut?*

M. CONCEPCIÓ CARRERAS

(Dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs)

IMATGES DEL CREPUSCLE

I

*Esdevé l'horitzó porpra desclosa
 quan veu l'alba que el sol la va encaçant;
 —com la noia que es torna galta - rosa
 en pressentir que arriba el seu galant.*

1921

II

*Neix la nit d'un sospir. I en el seu cos
 va florint l'afalac de l'estelada;
 —com damunt la nuesa de l'amada
 brollen tebis els besos de l'espós.*

1925

OCTAVI SALTOR

PRIMICIES D'UN LLIBRE NOU

«PENJOIS DE BRANCA»

Mn. Pla, després del fort èxit del seu rescent llibre «Estampes d'Empordà», ha enllestit un llibre de poemes.

Nosaltres tenim el goig d'haver-ne pogut obtenir aquestes senyalades primícies que avui adjuntem ací.

POIXANÇA

A N'AGUST PET SUÑER

*De cara al mar,
restit de sol,
cenyit de vent
i sense enuig d'abillament,
com ara estie,
apostaria
que amb braç segur
ai, recaria
sense fatie,
castells d'onades
arran d'atzur...
pel goig ingènu
d'amuntegar
un mar dessobre
d'un altre mar...*

Platja de Roses, Istiu 1925

RECORD

A LA GERMANA MORTA

*Quan és de nit, i em colga el rol
tupit de la tenebra,
el teu record en fa un conçol!
Es allavors que se percèbre
les marevelles del teu cor,
que no regí quan eres viva.
(Pòstuma joia del record,
sortós qui t'heu, com flor rotira.)
Et reig a toe, i amb una llum
de dolç celatge de poema...
Són els teus ulls com un restlum
d'un fogaró llunyà qui crema...
I reretllat i concirós
com un malalt de febra
proro, debades, de collir't
del rol tupit de la tenebra...*

*Una corona de garines
passa a coll lent damunt el mar...
A salts menuts van les «tregines»
pels camps de l'aigua a mig rissar.
La davantera de les veles
sembla un pastor qui tresca endins,
aconduïnt remats de celes
a la pastura dels confins.....*

Platja de Roses, Istiu 1925

ELENA PEL CRIST

*Elena té al fons dels ulls
un misteri. Ni ella ho sap!*

—
*De la rosor del rostoll
se n'ha erosit sos rulls.*

—
*A l'aigua-ves d'ells, s'escau
una rosa-crem, en flor...*

—
*Mai ningú les besarà
les roses d'aquest jardí!*

—
*Mai ningú mirarà endins
del misteri d'aquests ulls!*

—
*Ni altra falç fara rostoll
en la rosor d'aquests rulls....*

—
*Elena aprén de cantar
les Vespres de Sant Benet.*

—
*Demà serà al monestir
que blanqueja allà, a la vall*

—
*Elena és per Jesucrist,
(el més gentil amador)*

—
*Minyons no us sàpiga greu!
Tampoc n'hagessiu sabut*

—
*de mantenir aquesta flor
sense robar-li el perfum!...*

M. LLUIS G. PLA

METROPOLITANES

ENTRE tantes agrors com porta una vida, no pas curta, de lluita, de treball intens, hom recorda de tant en tant els parèntesis agradosos per quelcom que en un sentit o altre portés un brí de satisfacció o plaer espiritual. No és pas estrany; els bons instants son curts i no sovintegen, per això no costa de recordar-los.

Heus aquí, doncs, que de l'enfarfec d'imatges més o menys confoses que, boi enfile-rades com cinta cinematogràfica, veig al girar la vista endins de mi mateix, en el mental repàs del meu passat, se'n destrien algunes poques, que en la memòria es conserven clares com si fossin d'ara; són aquells *primers números* d'aquelles modestes publicacions en quines ratlles hi vessàvem tot l'entusiasme de la nostra voluntat, tota la fortalesa de la nostra fe, tot l'escalf del nostre bon desig al servei de l'ideal que aleshores vàiem claríssim, sens màcules, aureolat de l'hermosa llum de l'esperança, que el feia semblar tant aprop de nosaltres, que amb el primer esforç l'havíem d'assolir...!

Han passat els dies, els anys; agrors i desengany s'han donat la mà tot fent cadena en la meua vida. L'ideal d'ara és sols un punt dubtosament lluminós enllà d'enllà de l'horitzó emboirat. El nou ambient on respiro, ple de sentors del treball intens, de la vida pantejanta de la Urbs, és un estimulants per la intel·ligència, però no dóna pas temps a l'imaginació per jugar amb petits fets pretèrits de llarga memòria

I això, no obstant, el vostre primer número de REVISTA D'OLOT m'ha fet reviure aquells instants de fruïció espiritual quan contemplava el nou Periòdic Olotí tot just vingut al món, prou vegades en qualitat de fill meu.

Demés de la bona remembrança i àdhuc sense ella, m'havia de fer bona impressió vostra Revista, perque s'ho val, per l'empenta que suposa, per l'entusiasme que demostra i pel bon gust amb que l'haveu vestida.

La meua enhorabona i grans mercés perque haveu pensat en mi, convidant-me a ésser-ne col·laborador. Certament que no hi comptava pas a donar cap més quartilla a la impremta, que no fós per cosa de Medicina, però la veritat és que no em sento tant vell encara per no deixar-me temptar pel vostre jove entusiasme. Jo us prometo fer el que pugui.

No espereu gran cosa. Tot just refet de la sotragada moral de la meua *trasplantació*, --ja sabeu quan perillós és això amb arbres vells de fondes arrels,--el meu esperit no podria endinsar-se fins a coses fondes, tal com el convalescent que sols s'interessa per el sol que fa i les floretes que li posen a l'abast, així jo vos enviaré lleugeres impressions de la vida metropolitana, tal vegada qualche nota sobre la vida olotina vista des d'aquí.

Tant se val, que no trobareu en mi aquell Doctor Claret lluitador d'altre temps. Per què lluitar si oficialment ja som feliços?

DR. CLARET

Barcelona.

ESCOLA OLOTINA

PRAT DE LES INDIANES

(Quadre a l'oli de M. Doméngue)

EDUCACIÓ POST-ESCOLAR

A OLOT

ACABÀVEM el nostre darrer article exposant, en termes molt generals, les característiques que havia de tenir una escola d'oficis, si volíem donar als obrers una cultura professional que fóra, ensems que tècnica, verament integral i per tant la més d'acord amb la mateixa naturalesa de l'esperit humà.

Si donem ara una ullada a l'educació post-escolar, que es fa en la nostra bella ciutat, constatarem, amb tristesa, quant migrada és l'obra cultural que en ella s'hi desenrotlla!

Es cert que el nostre govern municipal esmerça un gran nombre de pessetes en la subvenció de quelques escoles d'educació complementària, però, els que coneixem una mica la labor que es fa en les mateixes, sabem quant lluny estan d'ésser els centres educatius que reclama la capacitació i destíns de la classe obrera!

Es necessari organitzar l'educació post-escolar segons les orientacions pedagògiques actuals i pensant en la lluita industrial que es va intensificant a tot arreu. En aquesta lluita és indubtable que vencerà el poble que tingui organitzada la seva indústria a base de la cultura tècnica dels seus obrers, al servei de patrons que guiats per un pur patriotisme no regateïgin res a l'organització tècnica de la seva indústria i no vegin en els seus operaris simples instruments de treball i sovint d'explotació.

Tanmateix és ben lamentable que en la nostra ciutat, on tants benefactors han esmerçat part de les seves fortunes cooperant a posar el servei de beneficència pública a un floable grau de perfecció, no hi hagin eixit alhora bons patrieis que imitant ço que es fa en moltes nacions estrangeres hagin volgut esdevenir els veraders Carnegie per la cultura olotina. Es que impulsar una obra de cultura no és beneficència?

Per l'home modern, ciència és auxili social i caritat, com auxili social i caritat són ciència: el savi, quan adreça el seu intel·lecte a la recerca de nous principis científics ho fa pensant en la gran obra moral a acomplir, ço és, de fer desaparèixer o almenys minyar una mica les dolers de la humanitat. Per què, dones, no haurem de considerar igualment floable un ajut que faciliti un major desenrotlle escolar en la població, que un altre adreçat a augmentar el radi d'acció de la Caritat pública?

A falta de Mecenes individuals, seria convenient formar una verdadera societat d'Amics de l'Escola, que desvetllés als seus conciutadans l'amor a la cultura i cooperés, amb el seu ajut espiritual, tènic i àdhuc econòmic, a la realització de l'obra educativa que necessita l'arreresegament de la nostra ciutat, la qual, per altra part, tan elevat i merescut lloc ocupa en el camp de les Belles Arts.

Pensem que cada home té, en la societat, una missió a desenrotllar. Els infants, homes del demà, havem de preparar-los perquè puguin complir el seu comés de la millor manera possible. Es veritat que l'escola primària realitza aquesta funció en els primers anys de la seva existència, però i al sortir de l'escola, en el moment més crític de l'home, quan fermenten en el cor de l'adolescent totes les passions de la vida i el seu seny es crema facilment en la flama d'aquestes passions? Havem d'abandonar-lo en aquest enganyador mar de les il·lusions a l'encald dels plaers dels sentits, afoblidors del seu caràcter i esperit?

L'home ja fet i madur, malgrat no posseeixi una vasta instrucció, gaudeix d'una suma d'experiències que l'ajuden a orientar la seva vida a seguir una norma de conducta més o menys perfecta, però l'adolescent, a l'eixir de l'escola primària i mancat d'aquestes lliçons de la vida, necessita indispensablement que se'l continuï educant.

L'aprenentatge dels oficis constitueix, a tot arreu, un problema molt complex i turmentador per a molts pares que volent respectar la vocació del seu fill, es cansen d'esperar mesos i anys un lloc on exercitar-la. Quantes vocacions s'han perdut per aquest motiu, i quanta dolor i misèria ha portat més tard, a moltes llars!

Si no fóra allargar massa aquestes ratlles, exposaríem ací, quelcom de ço que es fa en aquest sentit en alguns països de més intensa civilització i ens fixaríem singularment amb Alemanya, on es tendeix, amb una acurada organització de l'educació post-escolar, a formar homes que a la vegada d'ésser veraders creadors en totes les manifestacions de la indústria, siguin alhora ciutadans honrats, aimants idòlatres de la seva terra, conscients, lliures i enamorats d'un ideal.

Per què no fem a Olot, una senzilla *iniciació* a ço que hauria d'esdevenir la nostra futura Escola del Treball?

Tenim l'escola de Belles Arts que modificant una mica la seva actual organització i orientació, podria ocupar un lloc preeminent en aquesta futura escola; igualment l'escola de Música, podria exercir-hi una labor de gran eficàcia per assolir el caràcter d'integritat educativa de la mateixa; tenim també alguns centres d'educació general que coordinant les seves accions instructives, avui aïllades, podrien incorporar-se a n'aquesta escola. Solament faltaria crear algunes seccions tècniques, teòrico-pràctiques i que de moment podrien abarcar els dos o tres oficis que major radi d'acció tenen en la nostra comarca. Per a portar a cap aquesta *iniciació*, un modest pressupost seria necessari i convençuts estem que una vegada vistos els fruits que indubtablement donarien aquests estudis, el poble votaria amb gust els pressupostos extraordinaris que calguessin, pel total muntatge de la veritable escola.

El govern d'una comunitat ha de tenir en compte que són més vergonyosos, per una població, els deutes de cultura o higiene que els de pessetes. Els primers solament la labor lenta del temps pot estingir-los, mentre que els de pessetes amb la realització d'un simple acord, poden borrar-se de l'Erfari municipal.

I els obrers, pensin també que tots llurs esforços, per obtenir lleis ben democràtiques, serà de poca eficàcia, mentre hi hagin persones incapaces de fer el més petit treball i altres estiguin dejuns llurs esperits de tot aliment espiritual.

La verdadera igualtat humana no s'ha d'anar a cercar exclusivament als parlaments, ans bé a l'escola. Solament donant una ensenyança semblant els homes s'assemblaran, i ja que l'escola única no deixa d'ésser, per avui, un bell ideal, bastim, almenys, una bona escola d'oficis, una veritable Universitat del poble, on puguin assistir, àdhuc, tots aquells homes que tot i essent emancipats economicament, vulguin, donant una prova d'humilitat, assolir la noble distinció d'un ofici manual.

R. CALM.

EL NOSTRE PAISATGE

«**E**S com a símbol del nostre ésser». Així venia a definir-se en el número primer d'aquesta Revista l'amor intens que els olotins devem sentir per les coses d'Art i Literatura.

Verament, la nostra ciutat està dotada d'unes característiques ben paleses; a cada passa i a cada cop de vista hi veiem un paisatge nou, a cada passa, seguint una carena hi sentim una odor nova, odor de romani, de ginesteres o de roses camperoles, i si esguardem l'horitzó hi contemplem una diversitat de tons verdencs, de muntanyes que es confonen.

Quan hom posa tota la seva atenció, difonent-se l'ànima als ulls per contemplar aquests paisatges, sent un benestar a dintre seu i una melangia que li puja del fons del cor.

Aquesta emoció, diguem-ne perfum, li enbauma l'esperit i l'encisa. Es aleshores quan hom, guiat per els seus estudis primaris, vol servir-ne un record d'aquells moments; alguns, amb l'art de descriure gràficament, altres, amb l'art de la musa.

Així neixen pintors i poetes.

Quan menys en l'edat de l'enamorament tothom s'ha sentit poeta. Tothom ha tingut la noble idea de glosar, amb paraules dolces, el seu sentiment.

Els olotins, que fruim de les belleses d'un dels més poètics indrets de Catalunya, és just que en les nostres expansions, envers l'amor que sentim per aquest paisatge, hi posem tot el nostre sentiment i inspiració. Es per ço que els que emprem la sinceritat en les nostres apologies estem convençuts que mai exel·leix prou la nostra obra, i que deu ésser, majorment aquesta sinceritat, la nota de més relleu a la vista del lector.

ANTONI DOT ARXÉ

CAIRES

Un conte

Hamad-Bey tenia alguna vegada una lleu enyorança del poble natal, tan lleu, tan lleu, però, que se li esvaïa desseguida com un torterol de fum. Quan s'enyorava escrivia als seus i, mentre escrivia, diu que l'escometia el delitós record d'aquella misèria de cases sòrdides, ombrejades de palmeres, del seu poble de Amah. La seva ambició l'havia fet deixar Amah i després, la superioritat que li donà l'estudi, establí un mur infranquejable entre ell i els seus germans, vulnerat solament de tan en tan per la gràcia d'un obsequi o la visita d'un misatger.

Una vegada els seus germans li remeteren unes coques de les quals Hamad-Bey havia estat un bon gustador. Però, ai, aquelles fines coques de Amah eren superades a Damasc. Hamad-Bey els trameté un misatger.

— Les vostres coques - diu que els feu dir - són més blanques a Damasc.

Lluny de donar-se, els germans d'Hamad-Bey refinaren l'elaboració i mesos després, quan cregueren que l'enyorança podia estrènyer novament l'esperit del seu germà allunyat, li feren arribar una nova ofrena de coques. Hamad-Bey els trameté novament un misatger.

— Les vostres coques encara són massa negres - diu que els feu dir.

Els seus germans, però, no defalliren, i mesos després, quan cregueren que l'enyorança consumia al seu germà, escolliren el blat més pur, i refinaren la farina més blanca, i pastaren amb l'aigua més transparent i bona de la contrada i essenciaren el forn i cremaren llenya odorant, i la mare donà bella forma a les coques i les ensucrà i les embolicà dintre un paner de palmera elaborat exprés. I les coques partiren vers Damasc.

Hamad-Bey, com cada vegada, els trameté un misatger.

— Sou uns ases - diu que els feu dir - no teniu el secret ni el tindreu mai de fer unes coques com les de Damasc.

I, malgrat la veritat que Hamad-Bey els tirava en cara, les darreres coques eren del millor que s'havia elaborat a Amah.

Joan Alcover

Feu-vos càrrec de l'honor inmerescuda que representa l'inserir aquest il·lustre nom en la fragilitat d'aquestes notes.

Sempre, ja des de el començ dels nostres estudis, la poesia de l'excels poeta Joan Alcover, suara traspasat, ens delectava com mai altra lectura ens delectà. Mai cap cosa tan humana, tan pura i tan sonora, ens ha colpit.

Aleshores, quan el començarem a llegir, no havíem copçat encara l'exquisida sonoritat de la seva poesia. Fou En Josep M.ª Capdevila qui un dia, mentre passejàvem, ens recitava d'aquella sa veu tan manyaga, «La Reliquia»,

*Faune mutilat,
brollador ei.xut,
jardi desolat
de ma joventut.....*

Fou l'hora? fou el temps? fou una predisposició del nostre esperit? Es el cas que l'emoció ens sotjà, i, n'estem segurs, no fou altra cosa que l'or de la paraula sonora, l'incens de la frase polida i justa, la mirra d'aquella dolor tan humana que vessava de l'elegia.

I l'excels poeta, Joan Alcover, fou l'electe entre els nostres escollits.

Una enquesta

La Revista de Catalunya ha començat, en el seu número vint, una interessantíssima enquesta a base dels punts següents:

1.—Creieu que s'ha de prendre alguna iniciativa per a establir la relació normal i orgànica entre tots els esperits selectes i treballadors intel·lectuals de Catalunya?

2.—Quins mitjans us semblen eficaços o útils per a aconseguir la incorporació a la Catalunya-Ciutat de tots els elements selectes de les comarques?

3.—Quins mitjans podrien ésser utilitzats per a afavorir la cultura intel·lectual del jovent comarcal i l'eclosió i aprofitament de les noves valors?

4.—Convé una certa descentralització intel·lectual a la cultura catalana?

El mateix número duu les respostes de Josep Carbonell, Carles Rahola, Salvador Albert, Domènec Guansé. Sembla que d'altres en vindran.

No permetent-nos, la nostra insignificància, emetre cap opinió sobre aquesta intel·ligent enquesta, serem amatents quan l'hora de cloure-la arribi i aleshores, davant de les diverses opinions, emetrem el nostre vot i amb ell l'eterna confiança que ens acompanya.

SPLEEN

Bibliografia

Des d'aquesta secció donarem coneixement de totes les publicacions de les quals s'en enviïn un o més exemplars a aquesta redacció.

«GIRONA» per Carles Rahola. — Edició de l'Excel·lentíssim Ajuntament de l'esmentada ciutat. — Tallers gràfics de «El Autonomista». 1925

Lloable fet, per cert, ha estat l'edició de la conferència que el culte Carles Rahola donà en la Cambra de Comerç de Girona, el dia 22 de Maig de l'any passat, amb motiu del III Congrés de la Premsa Catalana-Balear, i que havem rebut del seu autor.

Poques ciutats com la nostra veïna, ofereixen, a l'esperit aïmant de l'art i de l'arqueologia, tan belles emocions i íntims esplaís. Nosaltres mateixos, en les curtes estades que hi fem, no havem sabut anar-nos-en sense passar alguns moments sota els porxos de l'església dels Galligans o en el reculliment de l'immensa nau de la Catedral o entre la doble filera de cases d'aquells carrers estrets i tortuosos, on s'hi veu la mà dels segles i on s'hi respira la més dolça quietat...

Tot això ens ha evocat la lectura d'aquesta conferència.

Abastament documentada, malgrat el curt espai amb que pot contar el conferenciant, i redactada amb un estil pulcríssim i bellament literari, el treball del senyor Rahola mereix, per tots conceptes, una singular atenció.

Una a una ens descriu en ell la majoria de les joies artístiques de la Girona monumental, des de l'antiquíssim mur cielopí, que algú data en els segles V i IV abans de Jesucrist, fins a l'ex-col·legiata de Sant Felip i Catedral de Santa Maria.

Molts dels seus paràgrafs no desdirien de figurar en una antologia de bona prosa. No ens podem sostreure de la temptació de copiar aquestes belles paraules que l'autor emprà al descriure la immensa nau de la catedral gironina:

«Que us diríem? L'ànima, en aquell gran silenci, floreix en oració o en meditació. Qui podria

sostreure's de l'inefable prestigi de les coses que foren? Hom diria que les generacions passades tornen, i que reviu en resos i sanglots i que s'esvaïren silenciosament sota la gran volta. Els segles exaurits deixen sentir de misteriosa fàisó llur veu. Un encís dolç i pregon envaeix l'esperit. La noció del temps desapareix. Se sent passar com una alè invisible que dona una esgarripança d'eternitat. I allà dalt dels negres murs, amb la llum polieromada que es filtra pels finestrals i rosetons, les imatges s'animen d'una vida divina».

Cal remarcar també la pulcra edició que s'ha fet d'aquest llibre, il·lustrat amb belles fotografies de la Girona artística i monumental.

VICTOR

NOTES:

A més dels ja esmentats en el número anterior, han visitat a la nostra Redacció els següents periòdics i revistes: «Bon Humor» de Malgrat (el qual ha canviat ja el nom per quelecom, que diuen, els redactors, els hi exigia el «Buen Humor» de Madrid); la robusta i escaient revista «Ciutat», de Manresa; «Lleidas», pulcra i assenyada revista de la capital lleidatana; «Marinada», la publicació mensual entusiasta i simpàtica de Palamós; l'important diari comarcal «El Pla de Bages», de Manresa; «Berista de Sabadell», veterà diari de Sabadell; «El Herald de Girona», setmanari gironí que surt els dijous; «Gasetta de Vilafranca», bella publicació que honora a la premsa comarcal catalana; «El Francolí», de Espuga del Francolí; «L'Arenós», de Sant Sadurní de Noya; el valuós diari terrassenc «El Dia», i «Germanor» (2.ª època) de Malgrat.

També havem rebut la «Memòria», corresponent al segon semestre de 1925, que ha editat la Lliga Regionalista de Sabadell. En ella s'hi palesa la meritable i cultural tasca que realitza tan bella i lloable institució. Sigui enhorabona.

D'ací i d'allà

MUSICALS

*Associació de Música: Olot
Quintet Instrumental de París*

Una vertadera manifestació de bona música fou l'execució d'aquest colorit, variat i ordenat concert que ens donà el Quintet Instrumental de París, integrat per reconegudes i prestigioses personalitats musicals parisenques, solistes, totes elles, de les més importants institucions musicals de París.

Intel·ligència, cohesió i exquisidesa foren les valors de llur repertori, compost d'escollides obres clàssiques. Scarlatti, Beethoven, Mozart, Goossens, Rameau, i Jongeu foren els mestres que donaren vigor artística al concert. Excel·lí el trio en do menor de Beethoven, executat amb gran mestria.

El públic que omplena el nostre Teatre Principal, aplaudí satisfet als concertistes René Le Boy, Pierre Grout, Pierre Jamet, René Bas i Bouger Bolmé.

TEATRALS

«Seny i amor, amo i senyor».
—Arelí Artís.

Fou posada en escena en el nostre Teatre Principal i amb una exquisidíssima interpretació per la companyia Rojas-Peris, la magistral comèdia en tres actes de l'avelí Artís, «Seny i amor, amo i senyor». Aquesta darrera obra de l'Artís, és defi-

nitiva i d'una valor substanciosa dintre la comediografia catalana. Hom hi veu uns tipus tan ben retratats i una ideologia tan sociològica i sentimental que l'interès i la curiositat de l'auditori s'evidencia amb major perfecció de l'obra. Cal reconèixer a aquesta nova manifestació com una de les millors comèdies catalanes.

La representació, repetim, molt acurada i excel·lent, sobressortint la Sta. Lola Peris, Miquel Rojas i J. Torrents.

Llàstima que Olot en matèria de teatre sigui refrectari.

Obres així mereixen una assistència més numerosa i estimable.

La Pols del camí. — Enric Lluelles

Novament s'ha presentat a l'escena catalana, amb una nitidesa d'esperit i amb una transparència d'estil que s'aparta de la orientació constructiva de les seves anteriors manifestacions, una nova obra de l'incansable escriptor sincer n'Enric Lluelles. *La Pols del Camí*, que així s'anomena la novella manifestació comediogràfica de l'autor de *La Vida no és nostra*, és una argumentació senzilla i gastada, però també és viva, interes-

sant i nova. Gastada i nova? com s'enten? Si, gastada en l'assumpte i nova en la forma i desenrotllament sociològic. Pot dir-se, amb aquesta darrera obra de l'autor-actor català, que Enric Lluelles és un bon psicòleg i un bon prosista de classes, i,

CAP AL TARD

(Fotografia de A. Fortet)

perquè no? un bon actor i un notable autor. Nosaltres felicitem a n'Enric Lluelles per aquesta nova aportació seva al Teatre Català i l'encoratgem a que no defalleixi en tan preuables qualitats.

La seva actuació en el nostre Teatre Principal fou excel·lent; tan bé l'autor com les senyores Fremón i Peris, estigueren immillorables.

ENRIC LLUELLES

NOTABLE AUTOR-ACTOR QUE ACABA D'ESTRENAR AMB ÈXIT LA SEVA OBRA DRAMÀTICA «LA POLS DEL CAMÍ».

(Caricatura de J. M. Mir Mas de Xexàs).

Estrenes.

Eus havem assabentat que els nostres bons amics i companys n'Albert Sacrest i n'Eliseo Castells, en el proper mes d'Abril, estrenaran les seves obres dramàtiques.

Per a el dia 4 està senyalada la data d'estrena del drama en tres actes i en prosa «*Fraternitat i Noblesa*» en el saló teatre del «Centre Catòlic», del qual és autor n'Eliseo Castells. I per a el dia 25, i en el Teatre del «Casal Marià», el drama en tres actes i en prosa del notable aficionat n'Albert Sacrest, titolat «*Desil·lusió*».

Desitgem als amics un esclatant èxit.

El «Concurs Artístic» del «Casal Marià».

El dia 19 d'aquest mes hi hagué en el Teatre del «Casal Marià» la repartició de premis del «Concurs artístic» organitzat per aquesta entitat. Els tres primers premis foren donats a les següents seccions dramàtiques: 500 pessetes i Diploma a el «Casal Catòlic» de Sant Andreu de Palomar; 250 pessetes i Diploma a «La Pau Social de Calella»; 100 pessetes i Diploma a el «Círcol Catòlic de Banyoles». Ademés es concediren tres accessits-diplomes a les següents seccions dramàtiques: 1er. a la «Congre-

gació Mariana» de Vich; 2on. al «Centre Catòlic» de Granollers i 3er. a «Recull» de Blanes.

Precedí al repart la representació, per la secció dramàtica del «Casal Marià», de la tragèdia en tres actes i en vers, d'en R. Pàmies, «*L'hereu de la Baronia*», en la qual hi sobressortiren n'Albert Sacrest, en el difícil paper de *Dom Perot*, (del que en fa una creació) i en Miquel Vilardell en el paper de *Fra Joan*.

Cal fer constar l'èxit d'aquest «Concurs artístic», puix que significa per a la nostra ciutat un grau més de cultura. Euhorabona als organitzadors i a l'incansable Mossén Martí Mir, ànima del «Casal Marià».

ART

Exposicions

En la primera quinzena del prop·vinent Abril, obrirà en «El Camarín» de Barcelona, una interessant exposició de teles, l'aprofitat jove pintor En Vicents Solé Jorba. Li augurem un èxit.

Junta del «Cercle Artístic».

En la darrera assemblea celebrada per a tirar endavant aquesta novella entitat, s'aprovaren els estatuts i es nomenà una junta directiva, formada per els següents literats i artistes: Melcior Domenge, Josep M.ª Garganta, Ignasi Mallol, Martí Casadevall, Josep Munteis, Joaquim Farjas, Vicents Solé Jorba i J. M. Mir Mas de Xexàs.

VARIES

Conferència

Per a donar una conferència en el «Casal Marià», estigué entre nosaltres el bon amic i company, poeta i publicista, n'Octavi Saltor. Deixant apart la conferència, que fou interessant, docta i eloqüent, havem de fer constar que tinguèrem amb en Saltor una llarga conversa sobre ço que succeeix a Catalunya, parlàrem de les valors positives de la nostra Literatura i ens extenguèrem cap al mapa de la premsa comarcal, fent-nos elogi, ell, de l'evolució i talentiva espiritual que prenía aquesta arreu de Catalunya i ens encoratjà a que no defallíssim en la nostra empena, puix que el caní era, per ara, dreturer. L'amic Saltor, al que acompanyàrem a algunes fonts nostrades, marxà molt complagut de la seva visita a Olot, la que desitgem sigui repetida.

OBITUARI

Morí, dies enrera, l'exemplar ciutadà i bon amic nostre En Miquel Sacrest. Així mateix han endolít a llurs famílies, la bondadosa dama Na Felicitat Cardelús Vda. de Oro i el bonhomí ois olotí En Francesc Puigmitjà.

A totes ses famílies adresem nostre condol.

LLOCS ON TROBAREU LA «REVISTA D'OLOT»

Barcelona: Quiosc de J. Palou. Rambla Sant Josep, al davant de Casa Trilla.—*Girona:* Quiosc «La Premsa» de Joana Marull.—*Olot:* Quiosc d'En Nicanor Marull. Plaça Alfons XII.

Imp. de P. Aubert.—Carrer Superior (Sastres, 35. - Olot

Fàbrica de Mosaics Hidràulics de

FRANCISCO SADURNI

Grans existències amb garantia
de qualitat. Preus reduïts.

Paluzie, n.º 1. ————— **OLOT**

— COMISSIONS —
REPRESENTACIONS

JOSEP FREIXA

: Primeres Matèries :

Productes Comercials

TELÉFON, N.º 80

Valls Nous, 18

OLOT

DEMANEU A TOT ARREU

**Xocolata
BARNADAS**

de refinat gust i de
immillorable qualitat

—————
PREUS ECONÒMICS

DIATERMIA

Model Neo-thermoflux
bany de 4 celules

El més potent i eficaç tractament físic
per la cura de la majoria de les malal-
ties i a la vegada el més inofensiu
degudament aplicat

—————
RAIGS X

en tubs de gas i Coolidge

—————
Instalacions fisioteràpiques completes

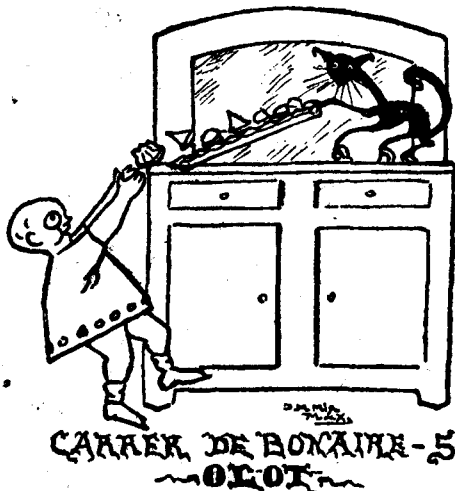
JAUME GASSIOT

Doctor en medicina

OLOT

Carrer dels Dolors, xanfrà a Sant Rafael

Queviures i
 Leminadures
de totx clauer
ERNEST FERRA

Ramon Andorrà
 Novetats de Sastreria

: : Merceria - Camiseria : :

: : Novetats - Paqueteria : :

- - i Géneres de punt - -

Ramon Benet

Major, 11.

OLOT

MAXIM'S HOTEL

NOU PROPIETARI

ANTIGA CASA "XÈC"

Cuina primer ordre, hispana-francesa

Hospedatges complets i servei de

coberts i a la carta - Serveis complets

per a banquets

Encàrrecs a: F. TARRÉS

CLIVILLERS, 27. **OLOT** TELÉFON, 66.